

Kents funderingar

KENT OLSSON

Året är 1980 och jag är 10 år gammal

Det är sommarförmiddag och jag har precis vaknat i kökssoffan hos min »Farmor Karin«. Dunkuddens örngott är borta och det är även lakanet, som låg på mig före filten, när jag somnade igår. Man bäddade så när jag var liten. Lakan och filt. Man vek lakanet över filten och vips hade man ett täcke. På andra sidan bordet sitter Farmor och dricker kaffe och röker. Då och då halvreser hon sig upp och ser ut genom köksfönstret, som är öppet. Det fläktar i den ljusa gardinkappan och cigarettroken tonar fram solstrålarna som en tunn dimma. Farmor sätter sig ned på stolen, som knakar, och drar djupa halsbloss på sina Bill utan filter. Askar med ena handen och sörplar kaffe ljudligt med den andra handen. Det är nästan helt tyst i köket. Farmors harklande och någon som kör motorsåg långt bort är allt som hörs. Så plötsligt börjar det att mullra. Det låter som en brigad av stridsflygplan som närmar sig Gruddbo. Jag skuttar ur soffan och tittar ut mot vägen. Det är torsdag. I morgon är det midsommarafton. "Nu kumå raggrär o!" säger Farmor.

Någon minut senare sitter vi ute på gräsmattan i varsin solstol, Farmor och jag och tittar på raggarbilarna som anländer till Sold.

Foto: Anders Nyström

Femtiotalsmusiken skrålar och det är olika låtar ifrån varje bil som passerar. En del bilar har inget tak och passagerarna sitter på bakluckan med fötterna i baksätet. En del hälsar med händerna, andra visar nakna rumpor och hälsar på det sättet istället. Andra kastar tomma ölburkar in på gården. Farmors granne Lins Sven och familjens bekant; Tråmbu Manne har också anslutit. Skådespelet fortsätter, det dricks kaffe och vi äter bullar. Underhållningen höll nog hög nivå för vi skrattade allesammans. Jag roades mest av rumporna.

Det blev så småningom längre mellan bilarna och till sist sa Farmor. *”Jaaah, då fåmm vir vänt däst näästa år då”*.

När jag senare på eftermiddagen trampar min blå Crescent uppåt mot Bakken på väg hem, hör jag hur dom testar ljudet och dova röster talar i högtalarna redan vid Shell och Nordahls Arne. Ljudet som jag kommer att vakna till i morgon. Dåtidens eldsjälur slår ner störrar efter vägen uppför BP-backen och sätter upp grova publik-rep. Gula små biljetthus placeras utanför ICA. De sista förberedelserna är i full gång inför helgens årliga cykeltävlingar.

Jag ser mig själv stå framför den traditionella informations-skylden, som alltid ställdes ut på gräsplätten bredvid päronträdet lagom till midsommar.

Midsommar på Sollerön 1980 var att jämföra med vilken musikfestival i Sverige som helst. Tusentals människor vallfärdade till Sollerön för att se »Superstars«, »Jerry Williams« och »The Boppers« på Solleröparken och av någon anledning minns jag rag-garna starkast.

På den gigantiska festplatsen plockade min bror Uffe och jag pantburkar ett år. Vi lånade en mjölkkärra och fick gå hem flera gånger och tömma. 860 kr fick vi ihop och vi var trots denna summa inte ensamma om att samla pant.

Män ä va då ä. När det blir midsommar nuförtiden vet ingen vad dom ska göra. Inget planerat långt i förväg. På den tiden var det ingen som ens övervägde något annat än Sollerö Idrottspark.

Röda vita Rosen

Året är 1982 och det är en varm försommardag. Jag är tolv år och befinner mig i den oändliga skogen bakom Solleröparken.

Det mesta var oändligt när man var liten. Björkarnas löv är nyutslagna; gröna och blanka, när dom darrar av den lätta brisen. Vi har gömt våra hojar i slänten och täckt över med ris. Jag andas oregelbundet och mitt hjärta slår fort. Jag ligger bakom en stubbe och tittar på en myra, som ser ut att vara vilsen. Jag tittar mig omkring och ser ingen myrstack och drar slutsatsen att den nog aldrig kommer att hitta hem igen och för att den ska slippa svälta ihjäl sätter jag tummen över den och trycker till.

Plötsligt ropar någon. NU! Vi rusar upp hela gänget som legat gömda och som en flock jagande lejon, springer vi mot det andra gänget, som rusar allt dom förmår, upp mot genvägen nedanför parken. Dom ser ut att klara sig, men så gör en av dom ett ödesdigert val och försöker kryssa förbi oss, efter att ha vänt. Allt är över på några sekunder. Han ligger där utmattad och vi håller fast honom. Vi frågar honom var dom gömt skatten, men han vägrar svara. En stund senare har vi knutit ihop hans händer med armarna uppsträckta över en gren och han vägrar fortfarande att svara. Vi drar upp hans tröja och här i skuggan är det gott om mygg. På hans mage landar blodsugare en efter en annan. Han vägrar fortfarande att svara på var dom gömt den åtråvärda skatten. Vilken hjälte! Skatten är ett cykelhandtag, som vi lånat från en av grabbarnas mormors rullator.

Vad gör vi och hur kan vi vara så grymma? Vi är barn och vi leker »Röda och vita Rosen«. DET var på riktigt det. Idag spelar ungarna World of Warcraft och dricker energidryck inomhus i mysbyxor, när dom ska leka. Vi hade sårskorpor på bägge knäna, när jag var liten. Vi hade gröna fläckar av gräs på byxorna. Vi fick punka på cyklarna. Vi rev oss på grenar i skogen. På riktigt. World of Warcraft my ASS!

Kent Olsson